

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

Dosar nr.

DECIZIA NR.

Ședința publică din data de

Președinte - Teodor Nițu

Judecători - Afrodită Giurgiu

- Elena Tănăsică

Grefier - Georgiana Roxana Crețu

22

Pe rol fiind soluționarea recursurilor declarate de pârâtele Autoritatea Națională a Vămirilor – Direcția Regională Vamală București, cu sediul în București, str. M.Eliade, nr. 18, sector 1 și D.G.F.P. Dâmbovița, cu sediul în Târgoviște, str. Calea Domnească, nr. 166, jud. Dâmbovița împotriva sentinței nr. din data de noiembrie 2005 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița în contradicție cu reclamanta

Dâmbovița.

Recursurile sunt scutite de plata taxei judiciare de timbru.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns intimata-reclamantă, reprezentată de avocat, cu împuternicire avocațială depusă la dosar la fila 13, lipsind recurentele-pârâte Autoritatea Națională Vamală – Direcția Regională Vamală București și D.G.F.P. Dâmbovița.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, învederându-se instanței că recursurile se află la prim termen de judecată, sunt declarate și motivate în termen legal, recurentele, în cuprinsul motivelor de recurs, au solicitat judecarea cauzei în lipsă, iar prin serviciul registratură, intimata a depus întâmpinare, după care,

Curtea, luând act că nu se formulează alte cereri, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra recursurilor.

Intimata-reclamantă, reprezentată de avocat, solicită respingerea recursurilor ca nefondate și menținerea sentinței recurate ca fiind legală și temeinică.

S-a susținut de către pârâte că mărfurile trecute prin vamă nu erau însoțite de dovada de proveniență, precum și faptul că că partenerul german al reclamantei nu ar exista.

În realitate, partenerul german nu este o societate comercială în sensul cunoscut de legislația națională, ci un organ de drept cetățenesc.

Organele vamale românești nu au ținut cont de actele emise de autoritățile germane și nici de faptul că relațiile comerciale cu acest partener au fost dovedite. Fără cheltuieli de judecată.

CURTEA

//

Asupra recursului de față, instanța reține următoarele :

Prin sentința nr. 1665 din 15 noiembrie 2005 Tribunalul Dâmbovița – Secția Comercială și de Contencios Administrativ, a admis acțiunea în contencios fiscal formulată de reclamanta

în contradictoriu cu A.N.A.F.București, D.G.F.P.Dâmbovița și DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BUCUREȘTI, dispunând anularea deciziei nr. emisă de D.G.F.P.Dâmbovița și a actului întocmit de Biroul Vamal Târgoviște.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță, în raport cu actele și lucrările dosarului, prin prisma textelor legale incidente în speță a reținut că reclamanta a importat bare de inox cu diametrul mai mic de 25 mm din Germania cu DVI nr. I 5494/ 12.06.2002 și DVI nr. I 6739/ 10.07.2002 în baza certificatelor Tur nr. A

Instanța de fond a arătat că initial Administrația Vamală Germană prin adresa nr. din a comunicat că mărfurile acoperite de certificatele mai sus precizate nu pot beneficia de tarif preferențial, deoarece exportatorul înscris în caseta 1 a certificatelor amintite nu a fost găsit la adresa dată și nu se poate confirma că marfa acoperită de aceste certificate este originară în sensul acordului România U.E.. Ulterior, s-a arătat de prima instanță că prin adresa nr. 26016 Oldenburg din 25.10.2005 Camera de Comerț și Industrie din Oldenburg a comunicat că se continuă existența societății cu afacerea denumită și profesiunea ” comerț cu articole de decorațiuni ” înregistrată la 19 aprilie 2002 în comuna Saterland conform cu regulamentul local .

Tribunalul Dâmbovița a mai arătat că în baza art. 29 din Protocolul nr. 4 din 27.12.2002 referitor la acordul România –U.E., ” constatarea unor mici neconcordanțe între mențiunile făcute pe dovada de origine și cele făcute pe documentele prezentate autorității vamale, în vederea îndeplinirii formalităților pentru importul produselor, nu anulează ipso facto valabilitatea dovezii de origine, dacă se stabilește în mod evident că acest document corespunde produsului prezentat ”. În atare contest instanța de fond a considerat că este evident că firma Decing GmbH beneficiara din contractul de prelucrare în john nr. E/25.05.2005 încheiat cu reclamanta (producător) există și funcționează, mărfurile trimise de aceasta spre prelucrare fac parte din categoria, ”produse originare” iar exportul efectuat conform certificatelor Eur 1 A beneficiază de regim tarifar preferențial.

Împotriva acestei sentințe în termen legal, au declarat recurs atât Autoritatea Națională a Vămirilor prin Direcția Regională Vamală București cât și Direcția Generală a Finanțelor Publice Dâmbovița, în baza art. 304 pct. 9 și 304¹ C.pr. civilă, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Motivele de recurs fiind asemănătoare vor fi consemnate în bloc, respectiv se arată că pentru verificarea autenticității certificatele de

origine au fost trimise autorității vamale germane și s-a comunicat că mărfurile acoperite de certificatele respective nu pot beneficia de regim preferențial, deoarece exportatorul menționat în caseta 1 a certificatelor nu a fost găsit la adresa indicată și nu se poate confirma că marfa acoperită de aceste certificate ar fi originară în sensul acordului România - U.E.

Recurentele arată că în baza art. 107 din regulamentul Vamal " în toate cazurile în care în urma verificării dovezilor de origine rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte constatatoare" considerând că autoritatea vamală în mod corect a procedat la întocmirea actului constatator nr.

Recurentele mai specifică faptul că fundamentarea soluției atacate este greșită, precum și nelegală, deoarece adresa menționată nu are valabilitate juridică mai ales că autoritatea vamală germană, ca autoritate competentă în materie precizează că agentul economic nu beneficiază de regim tarifar preferențial. Se precizează că nici la momentul întocmirii actului constatator și nici ulterior în baza soluționării contestației, petenta nu a fost în măsură să combată constatările făcute și măsurile dispuse.

Ambele recurente au solicitat judecarea recursului în lipsă în baza art. 142 alin. 2 C.pr. civilă.

Analizând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs în raport cu legislația incidentă în cauză, precum și probele avute în vedere de instanța de fond, se constată că recursul este întemeiat pentru următoarele considerații.

Hotărârea atacată este lipsită de temei legal fiind dată cu încălcarea legii și interpretarea necorespunzătoare a textului de lege aplicabil în materie. Se poate observa în mod cert că măsura luată de organul vamal românesc a fost fundamentată pe o adresă a Autorității Vamale Germane care a comunicat că mărfurile nu beneficiază de regim tarifar preferențial, partenerul de afaceri german nefiind găsit la adresa indicată. Acest lucru s-a realizat prin faptul că autoritățile românești pentru verificarea autenticității celor două certificate de origine prezentate de reclamanta intimată, le-a trimis Administrației Vamale Germane.

În aceste condiții mărfurile acoperite de certificatele menționate, nu pot beneficia de regim preferențial, deoarece exportatorul menționat în caseta 1 nu a fost găsit și nu se poate confirma că marfa acoperită de aceste certificate este originară în sensul acordului România - U.E.

În cauză nu poate fi vorba de aplicațiunea prevederilor art. 29 din protocolul nr. 4 din 27.12.2002, referitor la acordul România-U.E. nefiind vorba de mici neconcordanțe între mențiunile făcute pe dovada de origine și cele făcute pe documentele prezentate autorității vamale, deoarece în cauză la verificarea făcută de autoritatea vamală germană nu a fost găsit exportatorul ca și când nu ar fi existat, așa încât nu se putea ca reclamanta să beneficieze de regim tarifar vamal preferențial întrucât nu a

făcut dovada că produsele sunt originare în sensul acordului România-U.E, instanța de fond apreciind în mod greșit și netemeinic în acest sens.

Ca atare, în temeiul art. 107 din Regulamentul vamal unde se arată în toate cazurile în care în urma verificării dovezilor de origine, rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte constatatoare, ceea ce a făcut autoritatea vamală română, în mod corect și just prin actul constatator nr. din aspect neobservat de instanța de fond.

Ca atare, în temeiul art. 304 pct. 9 cu aplicarea art.312 alin. 2,3 C. pr. civilă, urmează a se admite cele două recursuri ca întemeiate ceea ce va determina modificarea în tot a sentinței civile nr. din

pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, iar pe fond contencios administrativ și fiscal, urmează a se respinge ca nefondată acțiunea reclamantei intimată

Văzând ca recursurile sunt scutite de plata taxei de timbru,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE :**

Admite recursurile formulate de recurentele Autoritatea Națională a Vămirilor prin Direcția Regională Vamală București și Direcția Generală a Finanțelor Publice Dâmbovița împotriva sentinței civile nr. 1665 din 15 noiembrie 2005 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița - Secția Comercială și de Contencios Administrativ, în contradictoriu cu intimata-reclamantă

Modifica în tot sentința civilă nr. din pronunțată de Tribunalul Dâmbovița și pe fond respinge ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ fiscal formulată de reclamanta

Irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 2 februarie 2006.

Președinte,
Teodor Nitu

Judecători,
Afrodita Giurgiu Elena Tanăsică

Grefier,
Georgiana Crețu

Red. N.T./M.C.

Sex. 9.02.2006

17.02.2006 Trib. Dâmbovița

j.f. Florea Griecu